

05 Despre scriitorii Noului Testament - La ce le-a folosit credința pe care au predicat-o?

Despre scriitorii Noului Testament -

La ce le-a folosit credința pe care au predicat-o?

Să trecem la cărțile Noului Testament, care stau la baza creștinătății, cărți atât de discutate și de variat interpretate de bisericile oficiale și cultele creștine și să vedem, întâi de toate, cine sunt autorii lor, și ce folos au avut ei din scrierea acestor cărți și din propagarea acestor învățături, din vreme ce, trăind într-o societate dominată de ideea utilității și oportunității fiecărui lucru și a fiecărui efort depus, nu se poate să evităm acest subiect.

Întâi trebuie să observăm că autorii acestor cărți nu au fost filosofi, nici nu s-au implicat direct în politică și nu s-ar putea spune că s-au apucat să predice pentru că altceva nu știau să facă și altfel nu ar fi avut din ce trăi.

Astfel, autorul evangheliei după Matei, pe numele lui ebraic Levi, înainte de a-L fi urmat pe Isus, fusese “vameș”, adică percepător de taxe pentru stăpânirea romană. Sigur că era o meserie care nu îl făcea deloc popular pentru că trebuia să ia bani de la tot poporul și acea categorie socială din care făcea parte era privită cu profund dispreț de iudeii religioși și naționaliști. Dar, oricum, era o meserie care îi asigura un trai îmbelșugat. Și totuși, când Isus i-a spus “urmează-Mă”, și-a lăsat imediat biroul și toate obligațiile acelei slujbe și L-a urmat. Am putea spune că aceasta este pentru că avea înaintea lui un om remarcabil, care avea darul să “vrăjească” oamenii și să-i atragă după el (vom aborda acest subiect în capitolul următor), dar, dacă, să zicem că ar fi fost numai atât - pentru că în toate timpurile au fost oameni care au atras după ei mari mulțimi -, atunci cum se face că după moartea celui om deosebit, el a continuat să urmeze învățătura lui și a scris această carte, în condițiile în care acestea nu l-au făcut deloc să fie mai respectat și, pe deasupra, acestea nu i-au putut deloc asigura un mod de trai cât-de-cât decent? Matei era cam ceea ce ar fi în zilele noastre un contabil, deci un om educat, în condițiile în care în societatea din acele vremuri nu erau mulți care să fie alfabetizați, deci ar fi putut să găsească o slujbă de felul celei pe care o avusese înainte, dar, în loc de aceasta, el a continuat să predice pe un om care a murit pe cruce - cea mai rușinoasă moarte din acel timp - și și-a pus în mod conștient viața în joc ca “apostol” (adică trimis) al celui om. Cum am putea să ne explicăm de ce Matei a dus o asemenea viață decât dând crezare la ceea ce a scris el, anume că Isus a înviat, este viu, și, într-un timp viitor, va veni să stăpânească pe pământ?

Următorul evanghelist este Marcu. Despre el citim ceva în cartea Faptele apostolilor: era din Ierusalim, era rudă cu Barnaba - un iudeu înstărit care, după învierea lui Isus și după cincizecime, a vândut un ogor și a dat banii pentru folosul ucenicilor - și, fără-ndoială, era un iudeu religios și credincios, cu o poziție socială destul de bună. Autorul cărții Faptele apostolilor - evanghelistul Luca - ne spune despre el niște lucruri care nu îl onorează prea mult, și anume că, văzând ce greutăți și ce persecuții i-au întâmpinat pe Pavel și Barnaba, el i-a părăsit și s-a întors la Ierusalim. Apoi, Luca ne relatează că, atunci când a fost să plece în cea de-a doua călătorie a lui, Pavel a avut o neînțelegere cu Barnaba pentru că Barnaba a dorit să-l ia cu el și pe Marcu - iată ceva care din nou nu-l onorează deloc pe Marcu și care face ca această scriere să nu semene deloc cu un basm în care eroii pozitivi fac întotdeauna numai lucruri bune și fapte mărețe. Dar, după mai mulți ani, apostolul Pavel, fiind în închisoare la Roma și așteptând să fie condamnat la moarte, i-a scris lui Timotei “ia-l pe Marcu. și adu-l cu tine, pentru că îmi este folositor pentru slujbă” (v. 2 Tim. 4.6-12). Deci tocmai când viața lui era în cel mai mare pericol și mulți îl părăsiseră, Pavel a găsit că era bine să-l aibă alături de el pentru ca să-i slujească tocmai pe acela pe care cu ani în urmă nu a vrut să-l ia cu el pentru că îl părăsise în condiții în care pericolul nu era atât de evident. Aceasta înseamnă că Marcu a avut un început slab și șovăielnic, dar în timp a căpătat curaj. Și ce anume ar fi putut să îl încurajeze într-atât, când toate îi erau împotrivă, dacă nu faptul că Isus este Hristos și este viu?

Cel de-al treilea evanghelist, Luca, știm că era medic, deci avea o meserie bine calificată, care îi putea asigura un trai decent. De ce s-ar fi complicat el cu predicarea unei credințe atât de neobișnuite, când aceasta, fără doar și poate, îl făcea să piardă pacienți? Având în vedere că el a venit la credință după ce Isus fusese crucificat, nu poate fi vorba că a fost “vrăjit” de acel om extraordinar. Și, parcă ar fi cam prea mult să spunem că un alt om ar putea fi atât de extraordinar încât să îl determine să predice pe cineva care a fost crucificat dacă acel om care a murit nu a și înviat. Ce ar fi putut să îl determine să-și schimbe viața decât faptul că Isus cel crucificat este chiar viu?

Despre evanghelistul Ioan știm că era pescar și el, împreună cu fratele lui, Iacov și cu tatăl lor, Zebedei, aveau bărci. După standardele din acele zile erau niște oameni destul de înstăriți, care nu erau în situația de a-și câștiga existența lucrând ca zilieri. Sigur că l-au urmat pe Isus pentru că era un om cu o putere de atracție extraordinară și că ei, ca mulți alții, sperau că este Mesia și gândeau că îi va elibera pe iudei de sub stăpânirea romană și va înființa o împărăție puternică, în care se așteptau să aibă și ei poziții importante - “la dreapta și la stânga” (v. Mat. 20.20-28). Dar, de ce oare nu s-au întors ei la vechiul lor mod de trai după ce acel om extraordinar a fost crucificat, dacă El nu ar fi și înviat, potrivit cu ce mărturiseau ei?

Și apostolul Petru împreună cu fratele lui, apostolul Andrei, au fost pescari. Și știm că Petru avea o casă, o barcă și că avea și o familie, deci tot ceea ce putea defini pe atunci o stare socială relativ bună și o situație stabilă. Evangheliile ne relatează cum el era cel mai plin de elan dintre ucenicii lui Isus, dar și că nu înțelegea ceea ce gândea Învățătorul lui (v. Mat. 16.13-28). De asemenea ne relatează și de angajamentul pe care și le-a luat că-l va urma pe Isus până la moarte chiar dacă toți s-ar lepăda de el și de felul rușinos în care l-a tăgăduit (v. Mat. 26.31-35, 26.47-56 și 69-75). Atunci, dacă Petru nu a avut curajul să recunoască legătura pe care a avut-o cu un om în viață, care încă nu fusese condamnat, cum a găsit el apoi curajul să meargă la moarte pentru cel care a fost crucificat? Cum altfel decât dacă Acela este viu și are putere? Evanghelia după Ioan ne relatează cum, după moartea lui Isus, Petru a încercat să-și reia vechiul lui mod de viață, atât de familiar și de pașnic, dar Isus cel înviat l-a chemat să-L urmeze (Ioan 21). Dacă acea întâlnire pe care o relatează evanghelia după Ioan nu ar fi avut loc, atunci ce anume l-ar fi putut determina pe Petru să nu se întoarcă la vechiul lui mod de viață, ci să urmeze o cale, care, după cum știm l-a dus la moartea prin crucificare?

Alt exemplu remarcabil este Iacov, cel numit “fratele Domnului” (v. Mat. 13.55-56). El nu a fost printre cei 12 apostoli, nici în cercul mai larg al ucenicilor care l-au urmat pe Isus în timpul celor trei ani și ceva ai manifestărilor Lui publice în viața pe pământ și nu l-a aprobat în ceea ce

făcea. Dar tocmai pe acesta îl găsim alături de apostoli în Faptele apostolilor în capitolul 15, având un cuvânt cu autoritate în mijlocul ucenicilor lui Isus de la Ierusalim, apoi el este și autorul epistolei din Scriptură care îi poartă numele și tot el este menționat de apostolul Pavel în epistola către Galateni (Gal. 2.9) ca având autoritate. Cum se face că el a ajuns să îl predice pe cel pe care nu l-a înțeles în timpul vieții și de care ar fi fost cel mai normal să se disocieze complet ca de oia neagră a familiei? Cum altfel s-ar putea explica aceasta dacă Isus nu este viu?

Și evangheliile relatează cum toți ucenicii se așteptau ca Isus să instaureze împărăția lui Israel și ei să aibă poziții importante în acea împărăție, poziții pentru care chiar ajunseseră să se certe (v. Luca 22.24). Cum se face că după moartea lui prin crucificare, care le-a spulberat toate speranțele – după cum ne spun și evangheliile – ei nu s-au dus fiecare la ale lui, ci au mers să-L predice pe Isus, dacă nu doar prin faptul că El a înviat și i-a trimis?

Și, în final, să ne oprim la cel mai remarcabil scriitor al Noului Testament – apostolul Pavel. Pe numele lui Saul, din Tars, el era un iudeu din partida religioasă a fariseilor, cu multă influență la Ierusalim. Avea o poziție socială pe care probabil că mulți o invidiau și, dacă nu era chiar bogat, cel puțin avea un trai îndestulător. Ca fariseu era normal ca și el să lupte împotriva propagatorilor acelei credințe noi și deosebite, care le submina autoritatea. De ce oare ar fi făcut el acea întoarcere ca să devină cel mai mare propovăduitor al credinței împotriva căreia luptase, când știa foarte bine că prin aceasta își pierde buna reputație în societate și ajungea renegat de națiunea lui? Singura explicație valabilă este aceea pe care o dă el însuși: că, mergând pe drumul Damascului, a fost oprit de Isus, pe care L-a văzut ca om glorificat în cer. Pentru Hristos Isus a ieșit Saul din îngrădirile strâmte ale religiei iudaice, a lăsat la o parte orice pretenții naționaliste de superioritate ale iudeilor asupra celorlalte națiuni și a mers să predice la națiunile pe care iudeii le disprețuiau, ajungând astfel renegat de ei și suferind pentru că națiunea din care făcea el parte era cea mai împotrivitoare față de Isus.

Iată că, dacă astăzi sunt mulți preoți, pastori și predicatori care trăiesc de pe urma credinței pe care o vestesc, făcând “din evlavie o sursă de câștig”, cum spunea apostolul Pavel în epistola către Timotei (1 Tim. 5.5), în acele zile de început al creștinismului lucrurile stăteau cu totul altfel. Din punct de vedere pământesc putem recunoaște că, pentru acei primi vestitori ai evangheliei, lucrurile erau așa cum le prezenta apostolul Pavel corintenilor: “Dacă numai în viața aceasta avem speranță în Hristos, suntem mai nenorociți decât toți oamenii” (1 Cor. 15.19). Deci ei aveau o perspectivă a unei vieți viitoare alături de Isus, omul glorificat în cer, iar în ceea ce privește viața lor pe pământ ei se considerau datori să îl predice pe Isus: “Pentru că, dacă vestesc Evanghelia, nu am de ce să mă laud; pentru că este pusă asupra mea o datorie; și este vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia” (1 Cor. 9.16).

clickbible.org